

saa paakrævet, at den maatte foretages, selv om det danske og det norske Udkast i saa Henseende bleve staaende ved Udkastets Bestemmelser. Retsenhed mellem Landene kunde altsaa her kun opnaas ved en Begrænsning af Reglen, og da Sagen stod saaledes, have de danske og norske Kommissioner ment at burde gaa med til den af Lagrådet antydede Udvej at begrænse Panteretten til at gælde for Fordringer, som hidrøre fra andre Kommissionshverv fra Kommittenten, saafremt denne er Handlende, og Hvervet falder indenfor hans Berdift. Ved en saadan Begrænsning vil Overensstemmelse i det væsentlige opnaas med den tyske Handelslovbog § 397, hvorefter Kommissionærens Panteret haves for alle Fordringer ifølge løbende Regning i Kommissionsforretningen. Naar Panteretten begrænses som saaledes foreslaaet, findes det paa den anden Side ikke fornødent at begrænse Panteretten efter § 32 til kun at gælde for forfaldne Fordringer, og Udvalgsforslaget gaar altsaa tillige ud paa, at § 32, 2det Stykke skal udgaa.

§ 35.

Ændringsforslaget gaar i Overensstemmelse med Henstilling fra Lagrådet ud paa udtrykkelig at udtale, hvad formentlig ogsaa uden udtrykkelig Udtalelse vilde blive antaget, at Kommissionæren, forinden han til sin Fyldestgørelse skrider til Salg af Fordringen paa Købesummer for solgt Kommissionsgods, saavidt muligt med rimeligt Varsel skal afkræve Kommittenten Betaling under Tilkendegivelse af, at Fordringen vil blive solgt, hvis Betaling ikke erlægges. At den foreslaaede Henvisning til § 34 ikke maa forstaas saaledes, at der ved Salg af Fordringer sigtes til saadanne Skridt fra Kommissionærens Side som den regelmæssige Diskontering af en Veksler for Købesummen, er anset for saa selvfølgelig, at Antydning deraf i Ændringsforslaget er fundet uforuden.

§ 42.

Da der ikke i § 42, 2det Stykke er givet særlige Regler om Tilsidesættelse af Limitum ved Selvindtræde, er Henvisningen

i § 42 i Slutningen til § 18 overflødig og strengt taget ukorrekt. Det foreslaas derfor i Overensstemmelse med Lagrådets Indstilling, at denne Henvisning udgaa.

§ 54.

Ændringen er kun en Konsekvens af den til § 15 foreslaaede Ændring.

§ 72.

Ændringen tilsigter alene en Tydeliggørelse af det i Udkastet foreslaaede.

§§ 78 og 79.

Om den Reklamationspligt, som efter §§ 78 og 79 paahviler Agenturgiveren, saafremt han ikke vil godkende et af Agenten indberettet Salg eller ikke vil akceptere en af denne indsendt Ordre, bestemmes det i disse Paragrafer, at den er fyldestgjort ved, at Agenturgiveren har givet Meddelelse til Agenten. Det kommer altsaa ifølge § 3 ikke Agenturgiveren til Skade, at Reklamationen gaar tabt paa Vejen fra ham til Agenten eller paa Vejen fra Agenten til Køberen (Ordregiveren), og ej heller, at Agenten ikke lader Reklamationen gaa videre til Køberen (Ordregiveren). Dette har Lagrådet fundet ubilligt, og det har derfor indstillet, at det i §§ 78 og 79 udtales, at Meddelelserne, ligesom det i § 80 er foreslaaet om Meddelelserne efter denne Paragraf og i § 89 om de til Reklamationerne efter §§ 78 og 79 svarende Meddelelser, naar Mellemanden er Handelsrejsende, skulle gives til Køberen (Ordregiveren) selv. Særligt finder Lagrådet det ubilligt, at det skal gaa ud over Køberen (Ordregiveren), at Agenten forsømmer at fremsende den ham af Agenturgiveren tilstillede Reklamation, en Opfattelse, der utvivlsomt deles af mange, og som ogsaa gentagende fra flere Sider i Kommissionen med Styrke er fremhævet under Forhandlingerne. Kommissionen mener nu vel ikke at kunne fravige Grundtanken i den i Bemærkningerne til § 78 fremhævede almindelige merkantile Opfattelse, at Agenturgiveren kan sende sine Meddelelser til Kunden gennem Agenten, og har forsaavidt ikke kunnet følge